De Tanker jage i Tusendtal,
i Kirken, i Cellen, i Klosterets Hal,
de daare min Sjæl, de fylde mit Sind,
de trænge som Naale i Hjertet ind.

Om Morgenen Klokken ringer til Bøn —
men det er hans Navn, som den hvisker i Løn;
ved Kvæld toner Salme og Litani —
hans Navn, hans Navn er blandet deri.

Hvert Trin, jeg hører, mig tykkes hans Gang —
hvad hjælper vel Messe og Otteſang?
Hver Stemme, jeg hører, mig tykkes hans Røst —
hvad hjælper Korsets Tegn paa mit Bryst?

Jeg føler hans Aande, jeg føler hans Arm,
hans brændende Kys paa Mund og paa Barm —
dog jeg véd, det er Djævelens daarende Kunst,
som kogler hans Billed af Helvedes Dunst.

Men Tanken om ham er saa dragende sød!
Skønt jeg véd, at den fører til Dom og til Død,
den er mig dog nær uden Ro og Riſt —
det er Satan, som friſter! Hjælp, hellige Kriſt!

Der ligger et Kloſter i Solens Glød,
gyldne er Spir og Floſe,
saa peger vor Id mod Jordlivets Død,
Tankerne gaa mod det høje.
Her er roligt bag Kloſterets værnende Hegn,
her er Fred, her er Fred under Korſets Tegn.

Anna Ersley.